

K 792/O 47

120000868674

СЪЮЗЕН ДОМ НА КУЛТУРАТА
— РУСЕ —

РАБОТНИЧЕСКИ ТЕАТЪР

СЦЕНА „КАФЕ — ТЕАТЪР“

материал. Защото доказват на зрителя, че за любовта трябва на всяка цена да се воюва, че за нея е необходимо непрекъснато да даваш от себе си, да си изпълнен с вяра. Постановъчната работа се откроява с тънък усет към театралната естетика, с разнообразие от изразни средства и проникновение в драматургическата основа. Режисьорът умело вплита в тъканта на спектакъла и танца, и пантомимата. В непринуден синтез се намират актьорската игра, режисьорския прочит и музикалните акценти. Малките технически възможности на сцената са използвани рационално от художника. Сценографското решение е функционално и съобразено с идейно-тематичната основа на пиесата. Маломерната сцена като че ли е продиктувала решението на спектакъла. Плътно доближаване на изпълнителите до рампата, тънкият и нюансиран диалог осигуряват по-дълбоко навлизане в човешкия мир, карат зрителя по-активно и непосредствено да участва в действието. Мизансценът е изграден в поетична насока, но с мярка. Намерено е не само техническото раздвижване, но и жизнената правдоподобност. Тук решението на мизансцена се е превърнало в средство за изразяване на мисълта, на действието. Би могло още по-гъвкаво да се използва сценичната площадка, както и да се засили общия темпоритъм.

Режисурата се е насочила към осъществяване на подчертано съвременен спектакъл. Морално-етичната същност на героите умело е разкрита в идейно-тематичната основа на пиесата. В сценичното време и пространството са изградени плътни образи, които категорично въздействуват върху зрителя. Всеки един от тях, колкото и да прилича на другия, се отличава със своя идея, тема и позиция. Участвайки в драматургичното действие, героите разкриват основния конфликт — между духовната извисеност и еснафската самовлюбеност.

Както с цялостната си досегашна продукция, така и с постановката „Валентин и Валентина“, Работническият самодееен театър потвърди мисълта, че и за живота, и за изкуството са необходими две неща: безрезервно себераздаване и силна любов!

Венелин ПЕНКОВ

в. „Дунавска правда“ от 29 юни 1985 г.

В РЕПЕТИЦИОНЕН ПЕРИОД ПРЕЗ СЕЗОНА: „Апахите“ („Апахите в края на лятото“) от Чавдар Шинов, „Тя в отсъствие на живота и смъртта“ и „Театърът от времето на Нерон и Сенека“ от Едвард Радзински.

НАСАМЕ С ВСИЧКИ

от Александър Гелман

Сезон 1985/86 г.

К 1985
К 143
К 264-3

К 292
048

Александър Гелман

НАСАМЕСВСИЧКИ

Постановка: Георги Дюлянов

Режисьор:

Звук и осветление:

Екатерина Дешева

Йордан Ръждов

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

АНДРЕЙ ГАЛУБЬОВ — ВЕСЕЛИН ИЛИЕВ
ПЕТЪР ТАНЕВ
ПЕТЪР ТЕРЗИЕВ

НАТАША ГАЛУБЬОВА — ЖАНА МАТЕЕВА
МАРИЯ БОДУРКОВА
РУМЯНА ПЕТКОВА

Премиера: 27 декември 1985 г.

Пета постановка на Работническия театър, създаден на
26 септември 1983 г.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868674

ДВЕ МНЕНИЯ ЗА РАБОТНИЧЕСКИЯ ТЕАТЪР

„Достатъчно е да погледнем репертоара за 1985 г. на Работническия театър при Окръжния профсъюзен дом на културата — Русе, за да усетим големите му, но трезви амбиции. Три съветски пиеси: „Протокол от едно заседание“ от Александър Гелман, „Последен срок“ от Валентин Распутин и „Валентин и Валентина“ от Михаил Росчин, и една комедия от френския драматург Робер Тома „Осем жени“ очертават кръга на художествените интереси и поставят нелепа задача пред всеотдайния колектив. Две от постановките вече се „въртят“ и събират всяка седмица зрителите в салона на профсъюзния дом. „Осем жени“, осъществена върху малката, но добре използвана сцена, надхвърля в много случаи представата за самодейност. Всеки изпълнител носи нещо индивидуално, което с всичките си качества и недостатъци по един не принуден начин отдава на героя си. Това са роли, градени с любов, интелигентност и пълна творческа всеотдайност. Мисля, че това е най-важното, за да имаме добър и качествен самодеен спектакъл. Няма излишно в случая „престараване“ за ефекти нито в режисурата, нито в играта на актьорите. Мизансцените са естествени, логични и пестеливи и следват криминално-психологическите обрати в комедията на Тома. Скромно, според възможностите на сцената, но достатъчно за да обрисва битовата среда в дом на семейна разруха, е оформлението на художника. Най-важно е да оценим художествено-социалния адрес на спектакъла, който надмогва криминално-развлекателния дух на комедията и от поучителна игра за отрезвяване се превръща в разобличаване на буржоазния морал. Много моменти в това наистина увлекателно представление издържат на високата професионална мярка. Действен и разнообразен е темпоритъмът, отлично усвоен и логично разчленен е текстът, поднесен с добра дикция от всички актьори. Органични са сложните им взаимоотношения, не липсват и точно намерени колоритни детайли. А някои от артистите биха могли да играят и в професионален театър“.

Никола БОЗДУГАНОВ

в „Труд“ от 14 февруари 1985 г.

„Един сплотен творчески колектив все повече ни изненадва със сполучливия избор на репертоар, с неподправеното си сценично присъствие, с многобройните си спектакли. Работническият самодеен театър при ОПДК е закономерен факт в културния живот на град Русе. Несъмнен успех в творческото развитие на колектива е последната премиера — пиесата на Михаил Росчин „Валентин и Валентина“. Създателите на спектакъла като че ли преоткриват нови пластове в драматургическия

442883